

До Надії

Джон Кітс

Коли сиджу біля свого вогню,
Поринувши в думки тяжкі, гнітючі,
І не про видива чудові сню,
А про пустелі, про каміння й кручі,—
Надіє, усміхнись душі моїй
І крилами чоло мені обвій!

Коли блукаю ввечері в гаю,
Де гасне в листі місячне проміння,
І враз у душу злякану мою
Загляне Розпач, як страшне видіння,
Ти сяйвом місяця мене стрічай
І з серця геть жени німий Одчай.

Коли Зневіра дух беззбройний мій
Для Розпачу, свого хмурного сина,
Що хмарою звисає, на забій
Безжально віддає,— о ти, єдина,
Засяй і шлях перепини йому,
Збори його, як сонце боре тьму!

Коли почую, що в біді тяжкій
Змагаються мої найближчі друзі,
Надіє світлоока, розпач мій
Геть прожени, не дай змарніти в тузі,
Пошли згори живущий промінь свій
І крилами чоло мені обвій!

Як нехіть милої чи суд батьків
Приборкають моє палке кохання,
Дай вірити, що я не марно влив
В сонетний лад мої нічні зітхання!
Надіє, прожени мій сум-одчай
І крилами згори мені засяй!

Хай серця не страшить будучина,
Хай честь вітчизни не темнять незгоди

І хай, незламна в замірах, вона
Хранить Свободу, а не тінь Свободи!
Свята Надіє, дух підтримай мій
І сяйвом крил чоло мені обвій!

Не допусти побачити мені,
Як спадщина героя-патріота —
Свобода, пишна й в сірому вбранні,
Чоло похилить під вагою злота,—
А дай побачити, як сяйвом крил
Ти посріблиш високий небосхил!

Мов зірка, що взолочує ясну
Верхівку хмари й срібне сяйво сіє
В півзапнуту небесну глибину,
Так ти осяй мене, свята Надіє!
Глянь з висоти у дух померклий мій
І крилами чоло мені обвій!